

Stupnišek Igor, rokometni trener

Igor Stupnišek je odraščal v rodni Zenici, kjer je kot srednješolec predvsem tekkel, igral pa je že tudi veliki roket. Zanimivo je, da je bil njegov športni učitelj v Zenici Slovenec, ki ga je usmerjal v smučarski tek in roket.

Po končani srednji šoli je Igor prišel v Ljubljano študirat metalurgijo, hkrati pa se je takoj vključil v klub Olimpija. Kmalu je opravil tudi izpit za trenerja pri Cvetu Pavčiču in izpit za rokometnega sodnika pri Krešu Petroviču.

V klubu je bil torej v trojni vlogi, kot igralec, trener in sodnik.

Iz Olimpije je prestopil v Šentvid in nato v Medvode.

V Škofji Loki je kot honorarni trener začel delati leta 1972, kot prvi profesionalni trener pa je nastopil leta 1974, kljub temu, da mu je to delo tedaj odsvetoval kolega Ivan Snoj, češ, da so Gorenjci škrti. Igorja Stupniška je prav to vzpodbudilo in prišel je v Škofjo Loko, kjer je bil roket tedaj slabo organiziran, saj so imeli le štiri močne igralce, materialno pa so bili zelo šibki, celo brez dresov in žog. Igor je zato v prvem obdobju klub okrepil s posamezniki iz Tržiča, Kamnika in Medvod in klub se je kmalu zelo okrepil. Igor je znal graditi ekipni duh in ustvarjati kadre, predvsem Marjana Kužela in Marjana Kalamarja, ki sta v klubu veliko let igrala, nato pa prevzemala delo z mladimi. Igor je postavil plan graditve ekipe, ki pa ga je nato dosegel veliko prej od načrtovanega. Uvrstili so se v drugo zvezno ligo, ob tem pa so bili nosilci igre domači igralci.

Igor je postal tudi selektor mladinske reprezentance, kjer so igrali tudi Ločani, še več pa bi jih, če Igor ne bi bil trener v Loki, saj je skušal biti skrajno fer do vseh in ni želel očitkov, da favorizira svoje.

Tudi Igor se je zgodilo to, kot je v navadi, da so se z leti zasitili en drugega in Igor je iz Škofje Loke odšel v Šoštanj, nato pa tudi v Avstrijo.

Po upokojitvi je Igor ostal v Škofji Loki, ki je postala njegov dom in še sedaj kot osemdesetletnik na tribunah spremlja loški roket.

Po intervjuju z Igorjem Stupniškom zapisal Marjan Luževič, 2018